Ţefania - Comentarii J. N. Darby

Introducere - Ţefania

Ţefania ne prezintă judecata pe care Duhul lui Dumnezeu o face asupra stării mărturiei date pentru Numele lui Dumnezeu în această lume într-o epocă în care a fost o oarece uşurare a situaţiei venită prin intermediul unui împărat evlavios.

Dumnezeu a acordat poporului Său acest har în mai multe rânduri, după cum a şi suferit cu o îndelungă răbdare neascultarea şi răzvrătirea lui. În ambele cazuri, a dorit să ne arate adevărata stare morală a ceea ce purta Numele Lui, judecata pe care o formulează un suflet spiritual, care a fost format de Duhul Său, judecată care va fi legitimată prin ceea ce Dumnezeu urma să execute împotriva poporului său şi împotriva naţiunilor atunci când răbdarea Lui nu a mai fost de niciun folos.

Acestea sunt cele două părţi principale ale profeţiei: vestirea intenţiilor lui Dumnezeu cu privire la judecata pe care urma să o execute şi desfăşurarea a ceea ce conducea la acea judecată. Aceasta este însoţită în mod constant de revelaţia planurilor harului şi de venirea lui Mesia cu scopul de a încuraja şi susţine credinţa rămăşiţei credincioase a poporului Său.

Israel era chemat să fie martor al lui Dumnezeu atunci când celelalte naţiuni erau cufundate în nelegiuire şi idolatrie. Judecata generală asupra lumii a putut fi suspendată atâta timp cât acea mărturie era dată cum se cuvine, scoţând în evidenţă adevăratul caracter al lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este încet la mânie. El, de asemenea a ridicat profeţi, începând cu Samuel, pentru a aduce remedii la rătăcirile şi infidelitatea poporului atunci când poporul a eşuat. Cât timp această mărturie extraordinară a harului şi cele câteva pedepse care au însoţit-o au putut menţine pe pământ câteva sclipiri ale adevărului şi dreptăţii, Yahve şi-a oprit Mâna să distrugă ceea ce-L dezonora pe Dumnezeu şi asuprea pe om. Am văzut apoi că suveranitatea a fost transferată către împărăţia naţiunilor şi a fost introdus un nou sistem prin întemeierea Bisericii, după cum vedem în Noul Testament. Mă opresc aici. În ceea ce priveşte guvernarea lumii, în vederea mărturiei date pentru numele lui Yahve, când Israel, care susţinea această mărturie în mijlocul naţiunilor apostate şi răzvrătite împotriva lui Dumnezeu, a eşuat în mod iremediabil, şi acele naţiuni au trebuit să sufere judecata pe care o meritau de mult timp. Ele vor atrage asupra lor însele această judecată, ajungând la culme cu nelegiuirea şi revolta lor împotriva lui Dumnezeu şi manifestându-şi ura împotriva poporului lui Dumnezeu prin bucuria lor excesivă de a aplica pedepsele pe care acel popor le merita, pentru că Dumnezeu a fost răbdător şi faţă de ele. El a binevoit chiar să trimită evanghelia, fie că este vorba despre cea plină de har, de care ne bucurăm noi, fie de vestirea judecăţilor care vor veni, pentru ca aceia care au urechi ca să asculte să scape. În principiu, imediat ce mărturia lui Israel a falimentat definitiv, naţiunile au fost expuse judecăţii pe care o meritau din cauza stării lor de păcat – judecată care a fost suspendată atât timp cât era adusă o mărturie adevărată pentru Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care am găsit în mod constant în profeţi judecata definitivă a lui Israel. Întemeierea împărăţiei naţiunilor, prezentată simbolic prin statuie şi prin fiare, introducerea creştinismului şi apostazia care izbucneşte în sânul lui, fac să fie introduse alte obiecte ale judecăţii lui Dumnezeu, dar nu schimbă judecata care se execută asupra naţiunilor care nu sunt din acele obiecte.

Judecata asupra apostaziei şi a imperiului naţiunilor vine direct din cer, de unde venise şi autoritatea acelui imperiu şi binecuvântarea celor deveniţi apostaţi, ei fiind revoltaţi împotriva cerului. Judecata naţiunilor are Sionul ca punct de plecare. Sionul este deja sub judecată, dar va fi eliberat în urma judecăţii executate împotriva fiarei care-l asupreşte (vezi Psalmul 110). Aceste evenimente, de care se ocupă Daniel, profeţiile Noului Testament, şi, în parte, şi Zaharia, sunt omise de acei profeţi care tratează subiectul relaţiilor poporului pământesc cu Dumnezeu în Sion, iar judecata Ierusalimului şi a iudeilor se leagă, în profeţiile lor, de judecata naţiunilor care vor fi şi ele lovite atunci când Israel, infidel în mărturia care i-a fost încredinţată, a făcut de ocară numele lui Yahve.

Această judecată a început, în ceea ce-i priveşte pe iudei, prin Nebucadneţar însuşi, apoi, odată cu declinul imperiului acestuia (imperiu care a început avându-l pe Nebucadneţar drept cap de aur), la sfârşitul secolelor, naţiunile capătă putere şi folosesc acea putere împotriva Israelului supus imperiului apostat, iar judecata asupra lor va fi şi mai groaznică. Toate naţiunile se vor strânge astfel împotriva Ierusalimului, şi, atingând culmea cu judecăţile asupra poporului şi cu nelegiuirile lor, vor atrage intervenţia Dumnezeului îndurărilor în favoarea poporului Său, potrivit promisiunilor şi planurilor harului. Eliberarea se va împlini prin judecata executată împotriva celor care se ridică împotriva lui Israel, şi, ridicându-se împotriva lui, se ridică împotriva lui Yahve şi a Hristosului Său. Va fi, de asemenea, judecata care va ieşi din Sion şi fiara va fi nimicită de Cel care va veni din cer.

Datele menţionate în cărţile profeţilor se leagă de diferite faze ale acestei serii de evenimente. Isaia, Mica, ca şi Osea şi Amos – totuşi aceştia doi din urmă nu în mod direct -, se ocupă de revelaţia Fiului lui David, Eliberator şi Apărător al poporului Său în Ierusalim. Ezechia, ridicat după jalnica domnie a lui Ahaz, a fost o ocazie pentru aceste revelaţii, care, arătând nelegiuirea şi adevărata stare a poporului, i-au făcut pe cei credincioşi să înţeleagă că ei trebuiau să privească dincolo de acestea şi gândurile lor să se oprească la Acela care l-a ridicat pe acel împărat evlavios pentru o uşurare temporară a situaţiei poporului, şi care va aduce o eliberare completă şi eternă prin adevăratul Emanuel. În capitolele 1, 2 şi 3, ca şi în ultimul capitol, Isaia insistă asupra legăturii dintre judecata asupra lui Israel şi cea asupra naţiunilor de care am vorbit.

Iosia nu-L reprezenta pe Răscumpărătorul care va veni. Datorită evlaviei sale, el a avut favoarea de a nu vedea ruina Ierusalimului, dar a căzut el însuşi lovit de mâna străinilor. Odată cu el, Ierusalimul a pierdut, pentru timpul prezent, gloria, pacea şi speranţa: a venit vremea judecăţii lui.

Ţefania a profeţit sub domnia lui Iosia. Profetul nu a ţinut cont de evlavia poporului, care era de fapt doar o dispoziţie trecătoare (vezi Ieremia 3), pentru că poporul nu se schimbase în fond. El vorbeşte la modul general despre starea lui Israel şi de judecata care avea să vină, aceasta fiind privită sub aspectul efectelor ei asupra naţiunilor. Am văzut că Nebucadneţar a executat primul această judecată, deşi judecata şi profeţia care vorbeşte despre ea merg mult mai departe.

Profetul începe declarând că ţara va fi pustiită complet. Atunci Iuda, Ierusalimul, dumnezeii lor falşi şi preoţii lor vor fi loviţi de mâna lui Yahve, împreună cu idolii lor şi cu aceia care amestecau Numele lui Yahve cu numele altor dumnezei, care s-au depărtat de Yahve şi nu L-au căutat. Fiecare este îndemnat să tacă în prezenţa lui Yahve, pentru că ziua Lui vine. El a pregătit jertfa şi i-a invitat pe mesenii Lui, şi, în ziua jertfei, împăratul, căpeteniile şi fiii împăratului vor fi cercetaţi de mâna Lui şi violenţa şi înşelăciunea îşi vor afla răsplata dreaptă.

Ziua lui Yahve va face să se înalţe strigăte la porţile Ierusalimului. El va cerceta Ierusalimul ca la lumina lămpilor şi îl va face să vadă nebunia celor care spuneau că El nu va interveni nici spre bine, nici spre rău.

Apoi, profetul vesteşte în termeni generali, dar foarte puternici, grozăviile acestei zile a lui Yahve. Întreaga ţară va fi mistuită de focul geloziei Lui. Iată deci că întreaga ţară, Ierusalimul şi Iuda, sunt judecate în ziua cea mare a lui Dumnezeu. Cu aceasta se încheie prima parte a profeţiei.

Capitolul al doilea, dezvăluind caracterul naţiunii, se adresează acestei naţiuni pentru ca toţi cei care se tem de Yahve să fie măcar la adăpost în ziua mâniei Lui. Ei sunt chemaţi să se strângă laolaltă şi să-L caute pe Yahve înainte ca hotărârea de judecată să înceapă a avea efecte şi mânia arzătoare să vină asupra lor. Astfel, din naţiune se distinge rămăşiţa; cei blânzi care practică dreptatea sunt invitaţi la blândeţe şi la dreptate pentru ca ei să fie adăpostiţi – aceasta deşi mărturia este dată pentru toată naţiunea -, pentru că, la urma urmei, Dumnezeu îşi aminteşte de planurile harului Său. Căile Lui sub acest aspect sunt prezentate într-un mod remarcabil în restul profeţiei. Judecata va fi asupra întregului teritoriu al lui Israel, care în multe locuri este plin de străini ostili poporului. Deoarece chemarea şi darurile lui Dumnezeu nu sunt ceva de care El să se pocăiască, pustiirea va avea efectul de a lăsa în urmă o ţară liberă, de care se va bucura Israel, pentru că Yahve îi va cerceta şi îi va aduce înapoi pe toţi captivii şi rămăşiţa poporului va stăpâni ţara. Yahve îi va judeca şi îi va înfometa pe toţi dumnezeii pământului şi va face ca toţi oamenii să I se închine Lui, fiecare din locul unde se va afla, până la toate insulele naţiunilor.

Etiopia şi Ninive şi toate puterile dintre naţiuni vor cădea şi vor fi pustiite.

Această judecată a popoarelor despre care am vorbit, al cărei prim instrument a fost Nebucadneţar, este introdusă aici în vederea zilelor din urmă, atunci când puterea pe care Dumnezeu a aşezat-o va ajunge la revolta finală împotriva Lui.

În mijlocul acestei judecăţi a naţiunilor (Ţefania 3), Ierusalimul ocupă poziţia cea mai importantă. Prezentând nelegiuirea care este cauza acestei judecăţi, Duhul lui Dumnezeu se îndreaptă spre rămăşiţa credincioasă invitând-o să aştepte totul de la Yahve din vreme ce nu mai exista vreo speranţă din altă parte. El îi luminează cu privire la căile Lui şi le descoperă în ce mod ele vor duce la binecuvântări pentru Israel.

Dumnezeu fusese în mijlocul cetăţii Sale, care a ajuns să fie coruptă şi nu mai voia să se apropie de El, nici să asculte de El. Căpeteniile lor erau oameni violenţi, judecătorii lui erau răpitori, profeţii lui erau înşelători şi deşarţi şi preoţii lui profanau sanctuarul. Yahve era prezent acolo pentru a le arăta greşelile lor şi judecata Lui, dar cel rău nu avea pic de ruşine în nelegiuirea lui. Yahve, fără îndoială, nimicise naţiunile şi le pustiise, dar orice pedeapsă a trebuit să-i aplice lui Israel, era de presupus că măcar acesta ar fi tras învăţăminte din aceasta şi atunci Yahve nu ar fi fost nevoit să-l nimicească. Dar Israel se corupsese profund în tot ce făcea. Din vreme ce Israel nu mai asculta de Yahve când Acesta lucra cu tandreţe şi era aproape de el – chiar fără ca Israel să fie desemnat pe nume – prin degradarea lui a ajuns în rândul naţiunilor care sunt obiectele judecăţii drepte a lui Dumnezeu. Aşa că, rămăşiţa credincioasă, este invitată să aştepte totul numai de la Yahve (Ţefania 3:8), care era pe punctul de a executa judecata, când nimic nu mai putea atinge inima îngrăşată a poporului, astfel încât aceasta rămânea numai să aştepte momentul ca Yahve să se ridice “pentru pradă”. Nu mai rămânea nimic de făcut până la acel moment. Israel nu voia să asculte; judecata nu era pentru rămăşiţa credincioasă şi numai această judecată putea pune capăt pustiirii. Dumnezeu urma să strângă laolaltă toate popoarele pentru a-şi vărsa asupra lor mânia Lui aprinsă, mărturie solemnă şi universală a profeţilor. Dar atunci le va da buze curate pentru ca ei să cheme Numele lui Yahve şi ca să-L slujească din toată inima*. Toţi cei risipiţi din Israel vor fi strânşi laolaltă, fiind aduşi din ţările cele mai îndepărtate.

Ierusalimul nu va mai fi spre ruşine, iar fărădelegile lui vor fi fost şterse cu desăvârşire. Cei mândri vor fi fost înlăturaţi din mijlocul poporului, care va fi un popor smerit şi firav, al cărui unic adăpost va fi Yahve. Acea mică rămăşiţă nu va mai comite nedreptăţi şi nu va mai spune minciuni, ci va paşte şi se va odihni şi nimeni nu-i va mai înspăimânta.

Versetele 14-17 cuprind o cântare de laudă pe care Duhul a compus-o şi i-a învăţat în Sion, pe care îi invită să o cânte cu mulţumiri pentru Yahve, care a desfiinţat condamnarea şi este în mijlocul lor şi se odihneşte în iubirea Lui pentru el. Toţi cei care fuseseră mâhniţi din cauza ocării care venise peste Sion şi care suspinau după adunările lui solemne vor fi strânşi laolaltă, vrăjmaşii lor vor fi nimiciţi, iar copiii lor vor fi admiraţi peste tot unde fuseseră de ocară mai înainte. Israel va fi un motiv de laudă printre toate popoarele pământului.

Remarcăm faptul că profeţia lui Ţefania este cu privire la naţiuni şi nu la imperiul naţiunilor, despre care nu se spune nimic şi că relaţiile lui Israel despre care ni se spune în profeţie sunt relaţiile cu Yahve şi nu este avut în vedere nici purtarea poporului faţă de Mesia. Este vorba despre Israel, Ierusalim şi Yahve, iar Hristos este văzut numai având acest ultim caracter. Căile speciale ale lui Dumnezeu pentru imperiul naţiunilor, cele cu privire la misiunea Fiului şi cu iudeii, în urma respingerii Lui, sunt trecute sub tăcere şi este vorba doar de judecata lui Israel din punctul de vedere al relaţiilor lui cu Yahve, împăratul (Ţefania 3:1-5).

Judecata tuturor naţiunilor şi efectul moral al acesteia, ca şi necesitatea absolută a acestei judecăţi din vreme ce Israel nu voia să asculte de Dumnezeu, sunt anunţate în modul cel mai clar, iar scopul lor şi efectul lor practic sunt semnalate mult mai exact decât la vreun alt profet şi sunt însoţite de declaraţia clară, că atunci când Dumnezeu execută judecata asupra naţiunilor strânse împreună, ele vor învăţa o limbă curată şi Îl vor chema. Mesajul adresat rămăşiţei credincioase, caracterul acestui mesaj şi buna plăcere a lui Yahve sunt prezentate într-un mod foarte frumos.

clickbible.org